

באותו מקום קיים, הן האבר והן הבהמה אסורים.

ג. למיטה מן הארכובה [לדעתן הגאנונים זהה למיטה מן הירך ולדעת רשי' והרשב'א, למיטה מן השוק]. אם רוב הבשר קיים, הרגל באוטו מקום כשרה [וכל שכן הבהמה]. ואם אין רוב הבשר קיים, הבהמה מותרת, אך הרגל אסורה, גורה משומם אבר מזו חמי.

ד. נחתכה הרגל במקומות צומת הגידין ולא נחתכה צומת הגידין עמה, לדעת הגאנונים המכשירין שבר בעצם האמצעית, אף במקומות צומת הגידין כשרה. ואם נחתכה צומת הגידין עצמה, אף אם כל הרגל שלמה, הבהמה טרפה.

ה. נחתכה העצם התחתונה, המכונה "ארכובה הנמברת עם הראש", הבאה מותרת. ואם לא נחתכה למגרי ואין רוב הבשר קיים, הרגל אסורה משום הגזירה.

ו. נשברה העצם [במקום שבר ב- מטריף] ויצאה לחוץ, אם עור ובשר חופין את רובו ווורב החקף של העצם, כשרה. ואם לאו, טרפה. (399)

ז. לעניין הchiefio הנו', עור אינו נידון כבשר [ולדעת הרמב"ן נידון כבשר], ואף אין

אבל אם עושה זאת על ידי פרזולא, כל ברזול מזרף זריף חורץ חריצים בבשר, מכאב את המכה ולא עוללה רפואיה באופן זה.

אם אמר רב פפא: והוֹא, דרכי רפואה אלו
המשמעותם להחשייב את הבשר כבשר החופה
סבב העצם, הינט רק בדקנה גרמא דידיה.
[שמחזיקה העצם בשלה] כלומר, שהעצם
מחזיקה בבשר שסביר החיתוך, ורק כך יש
רפואה למכה זו. אך אם הבשר שסביר
החותוך אינו דבוק, הרי שאין לדבר רפואה,
והחותוך מטריך. [שהרי איןו חשוב כבשר
החותפה על העצם.]⁽³⁹⁷⁾

סיכום סוגיות טריפות הרגליים וצומת הגידים: (398)

א. בהמה שנחטכו רגלייה האחוריות למעלה מן הארכובה העליונה, כלומר, בעצם הקולית [הירך]. שהיה העליונה מבין שלוש עצמות الرجل, הרי היא טרפה. כך היה דעת הגאנונים. ואולם לרשיי [ובכן היה דעת הרשבי'א] אף אם נשברה העצם האמצעית [השוק] הרי היא טרפה.

ב. אם לא נחתכה הרגל לגמרי, אלא רק נשברה העצם [במקום הנ'ל], אם רוב הבשר שבמקום השבר קיים, הרי גם האבר וגם הבהמה מותרים. אולם אם אין רוב הבשר

398. בעניינים אלו רבו השיטות במפרשים ופוסקים, והבאנו כאן את הדברים כפי שסידרם החרשב"א על אתר, ואין זהו כדי להזכיר הכל אלא רק למביר בדבריהם לפניו בلمור

399. ראה בפנים הסוגיא מחלוקת ראשונים בפירושה של הלכה זו.

397. כך היביאו שמוועה זו רשי' והרשב"א. אולם הרמב"ם כלל הלכה זו בתוך שאר ספקות הגמרא לעיל ופסק אף בזה שמורין בזה לאיסור עד שיתרפה הבשר, ואם אכן מכין אותו מכת מרודות. וצ"ע שהרי דין הדבר נפשט בغمרא מפורשת. והנימח המגיד משנה שאולי היה לרמב"ם גירסא אחרת או פירוש אחר בזה.